

Jelek

A térképészet bájos jeleit
rábízhatjuk a gyermekekre,
ők felismerik, melyik a szikla,
melyik a rom, a forrás és a barlang.
Az ajtóra mindig rajzolnak
kilincset, ablakra függönyt,
s a kéményből akkor is füstök
kunkorodnak, amikor nyár van.
És jobbra fönt mintha szignója
volna mindegyiknek, a Nap
oroszlánsörénye lobog
az örök szélben.

Térkép

Isten elképzeli minket,
és engedi, hogy legyünk.
Magányaink lassan összenőnek.
Az áhítat háza üres – hát beleköltözünk.
És legyen kertünk is, de akkora, hogy
az ösvény tévedjen benne el.
Ha pedig sétálni indulunk,
térkép mindig legyen velünk.
Őn itt megy – ezt mutatja.
Két mozgó pont vagyunk.
De az is lehet, hogy csak egy.

A szél felöltöztetése

Tömött ruhatár bundáit és
kabátjait hordják reá.
És ő szegyetlenül falja őket.

Igazán lehetne hiúbb a máglya.
Gondolhatna arra, hogy ahol
kabátokat égetnek, ott az
emberek fázva mennek haza.

Mikor a nagy tűzben elég
az utolsó kabát is, hamuba
öltözik majd a meztelen szél.

Holttér

A szöveg: romlásveszély.
Ahogy előbújik, azonnal
elfordul tőled, utat keres,
süllyed, csúszik a házak között
lefelé, nem mintha láva lenne,
de most tekintsük annak, füstje
és mérgei fölféle szállnak,
 eget szürkítő piszkos árnyak.

A romlás virág. Le sem kell
tépni, magától belehervad a
könyvekbe könnyedén, szaga
egy dögé, egy albatrosz
rothadó testének bűze nem
iszonyúbb, mint az övé.

És együtt olvasod a könyvvel,
mintegy belélegzed a romlást,
önmagad holtterében ülve –
de jó, hogy ilyenkor senki
nem lát – de jusson eszedbe:
te magad vagy a romlás.